

дно : и може ли вече да живѣе единъ человекъ, когото ѣ опредѣлилъ Богъ на смърть? и промѣна ли сѧ Божіето опредѣленіе? Опредѣленіето сѧ промѣнило, слѣшательке! Богъ сѧ смилилъ, като видѣлъ сълзыты Езекиевы, и мѢ опредѣлава да вѣде живъ, при тѣва още мѢ прилага пѣтънадесѣтъ години животъ. „Тѣкъ глаголетъ ГДЪ: сѣ ѡзъ ѡсцѣлѣю тѧ, ѡ приложѢ къ лѣтъмъ твоимъ пѣтънадесѣтъ лѣтъ.“⁽¹⁾ Отъ тоѧ примѣръъ ще ти докажѢ, о человекѣче! че ако и да е опредѣлено вѣке спасеніето ти, обаче ти казвамъ, че, ако несздѣйствевашъ, ако не начнешъ да живѣешъ Богоугодно докрай, да превываешъ твърдъ въ благодать-та и любовь-та Божіа, ты при всичкото опредѣленіе за спасеніето ти, ще вѣдешъ осѣденъ за мъката. Тѣй сѣщо ако и да е станѣло вече опредѣленіе за мъченіето ти: обаче ти казвамъ, че, ако сѧ обвърнешъ и покаешъ: то при всичкото опредѣленіе за мъченіето ти, ты ще сѧ спасишъ. Както сѧ промѣнава произволеніето ти, или отъ добро на зло, или отъ зло на добро: така сѧ промѣнава и Божіето опредѣленіе, или отъ спасеніе на мъченіе, или отъ мъченіе на спасеніе. „Прѣведный сѣдъ Божій нѣшымъ произволеніямъ оу подобѣетсѧ: ѡ же ѡ нѣсзсѣтъ, сицевѣ нѣмъ ѡ своіхъ подаѣтъ.“ МеждѢ това предзнаніето Божіе не препѣтствѣва нити БогѢ въ ценіето, което Той има за спасеніето ти, нити тебѣ въ свободу-тъ, съ която ще сѧ спасишъ.

Нъ азъ искамъ (както испърво споманѣхъ), цѣто ты да не размѣвашъ нищо въ высокото дѣло на предопредѣленіето. За да тѧ не смѣшава нѣкакво сѣмненіе, имай за най-твърды слѣдѣжщыты дѣѣ наставленіа: едното, че Богъ всекога иска да тѧ спаси, зацѣто е Человѣколюбивъ: дрѣгѣто, че ты всекога можешъ да сѧ спасишъ, зацѣто си свободенъ. Неговата благодать, и твоето произволеніе, сѣставляватъ предопредѣленіето. Богъ иска, искай и ты: и съ такъвъ начинъ ты бивашъ предопредѣленъ.

[1] д. Царство гл. ст. 5 и 6.